

Csengery Kristóf

MINTHA ÁLCÁZÁS

Nem tudom, valódi-e az utca,
és áll-e benne a vendéglő, vagy
csak képzelem. Az sem biztos,
létezik-e a város. Pedig jártunk

ott nemrég, rendeltünk, fizettünk.
Fény sárga pora lepté be a termet:
találkáján a vén nyár s az ifjú ősz,
mint mindig, elszuttogott egy halk

szót. Mi jókedvűien, csapongva
beszéltünk. Felhívtam figyelmed
a pincér atlétatermetére: ruganyos
lépteit, egyenes tartását, keskeny

csípőjét dicsértem. Testhez
simuló, fekete ruhát hordott,
mint a bűvészek. Lankadatlan
járta útját tízszer és százszor,

sebesen, akár egy futár, letűnt
időkből: hatalmak szolgáltója.
Mint ha álcázás lett volna, amit
tesz – egy másik, igazi feladaté.

Lehet, töprengtem, hogy a
tányérok az ételek helyén
ugyanaz az üzenet gőzölög?
Idézés, mely elől el nem

bújhatunk, sem nyárban, sem
őszben? Váratlan emlékeztető
egy elfelejtett, régi adósságra?
Ítélet, mely ellen nincs helye

fellebbezésnek? A titkos szó,
melyet ma meg kell ízlelnünk?
Hiszen – tudtunk róla vagy sem –
ezért siettünk ide mindannyian.

(Műhely, 2002/1.)